

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **Energo Hustopeče s.r.o.**, IČO 25509144
sídlem Dukelské nám. 36/10, 693 01 Hustopeče
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Knapem
sídlem Bratislavská 27, 693 01 Hustopeče

proti

žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 91/5, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 10. 2. 2017, č. j. 08360-41/2014-ERU,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím předsedkyně Energetického regulačního úřadu (dále jen „předsedkyně žalovaného“) na základě rozkladu žalobce přezkoumala postup a rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 21. 11. 2016, sp. zn. KO-08360/2014-ERU, č. j. 08360-37/2014-ERU (dále také jen „prvostupňové rozhodnutí“). Předsedkyně žalovaného přitom rozklad zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.
2. Výrokem I. prvostupňového rozhodnutí žalovaný rozhodl, že se žalobce dopustil pěti správních deliktů dle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“), a to tím, že při kalkulaci výsledné ceny tepelné energie za rok 2011 uplatnil v kalkulaci výsledné ceny tepelné energie ze rok 2011 a následně též vyúčtoval náklady, které nelze uznat jako ekonomicky oprávněné, neboť požadoval cenu, jejíž výše není v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen dle § 6 odst. 1 zákona o cenách, když v rozporu s body (1.1) a (1.2) cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 1/2010, k cenám tepelné energie (dále jen „cenové rozhodnutí č. 1/2010“) a) v cenové lokalitě „Sv. Čecha 10, Masarykovo nám. 8“, uplatnil neoprávněné odpisy tepelné energie ve výši 55 359 Kč, dále neoprávněné odpisy nepoužívaného majetku ve výši 100 221 Kč a odpis ve výši 7 482 Kč nevycházející z účetnictví žalobce, b) v cenové lokalitě „Sv. Čecha 3“ uplatnil neoprávněné odpisy ve výši 22 008 Kč, c) v cenové lokalitě „U Větrolamu 25“, uplatnil neoprávněné odpisy ve výši 26 638 Kč, d) v cenové lokalitě „Gen. Peřiny A1, 1292/4“ uplatnil neoprávněné odpisy ve výši 90 272 Kč a e) v cenové lokalitě „Gen. Peřiny A5, 1296/12“ uplatnil neoprávněné odpisy ve výši 90 272 Kč. Výrokem II. žalovaný uložil žalobci za uvedené správní delikty úhrnnou pokutu ve výši 150 000 Kč dle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách. Výrokem III. žalovaný uložil žalobci uhradit náklady řízení ve výši paušální částky 2 500 Kč. Konečně výrokem IV. žalovaný zastavil správní řízení týkající se dalších skutků, kterých se žalobce měl dopustit.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí předsedkyně žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobce v žalobě předně připomenul obsah svého rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí. Upozornil na to, že dodržel cenová rozhodnutí žalovaného pro příslušný rok, včetně přílohy č. 1 cenového rozhodnutí č. 7/2008, k cenám tepelné energie (dále jen „cenové rozhodnutí č. 7/2008“), konkrétně jeho bod (2.2.1). Nadto byl žalobce o způsobu odpisování poučen kontrolou provedenou specializovanými odborníky na tvorbu cen a oprávněnost nákladů v ceně tepla. Zde odkázal na rozhodnutí Státní energetické inspekce ze dne 20. 5. 2011, č. j. 062301710/834/11/062.140/Rb, kdy cenová kontrola prověřila tvorbu cen a oprávněnost veškerých nákladů včetně odpisů v cenové lokalitě Gen. Peřiny A5, 1296/12 za rok 2009; v daném případě se mělo jednat o nový zdroj a o první vyúčtování za kalendářní rok 2009. Kontrola dle žalobce prověřila všechny položky vyúčtování včetně rozboru zařazení majetku a délky odpisování.
5. Žalobce tak se závěry předsedkyně žalovaného nesouhlasí, neboť je přesvědčen, že se vytýkaného jednání nedopustil, jasně a výstižně vysvětlil své jednání a toto jednání tak nelze kvalifikovat jako správní delikt. Proto se žalobce také domnívá, že se předsedkyně žalovaného dopustila pochybení.
6. Následně žalobce svou žalobu upřesnil, kdy uvedl, že vzhledem k tomu, že se v dané věci jednalo o majetek, který byl zařazen do užívání před nabytím účinnosti cenového rozhodnutí č. 1/2010, řídil se režim uplatněných odpisů předcházejícími cenovými

předpisy. Ty jako základní podmínku pro odpisování stanovily takovou podobu odpisového plánu, která bude vycházet z doby použitelnosti daného majetku., Žalobce proto využil možnost, kterou mu podpůrně ve smyslu příslušného cenového rozhodnutí dával § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Tento způsob žalobce uplatňuje již od roku 1998 a odpisové plány průběžně aktualizuje tak, aby odpisové sazby odpovídaly hodnotám dle § 31 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů. Tento postup byl odůvodněn i odkazem dřívějšího cenového předpisu na zákon o daních z příjmů. Pochybení v tomto smyslu nezjistily ani kontroly Státní energetické inspekce v letech 2003 a 2011. Žalobce vždy postupoval dle pokynů a závěrů Státní energetické inspekce. Způsob odpisování nikdy dříve ani nebyl kontrolními pracovníky napaden. Nadto nikdy nedošlo k žádnému poškození odběratelů tepla; žalobce nemá v místě žádný monopol, v Hustopečích dodává teplo do 264 bytů, kdy s uživateli, snad jako jediný dodavatel, konzultuje ceny tepla a jejich tvorbu (při domovních schůzích).

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se s tvrzeními žalobce již vypořádala předsedkyně žalovaného, když uvedla, že nebyl zjištěn neodůvodněně odlišný postup žalovaného, jimž by bylo narušeno legitimní očekávání žalobce. Ve vztahu ke kontrole Státní energetické inspekce za rok 2009 měla předsedkyně žalovaného konstatovat, že daná kontrola se týkala pouze lokality Gen. Peřiny A5, 1296/12, přičemž ve vztahu k odpisům zde již nejsou vysloveny jakékoli závěry. Nelze tedy uvažovat o tom, že by žalobce na základě těchto kontrol ze strany jiného orgánu státní správy mohl nabýt oprávněného dojmu, že veškeré jím uplatňované náklady v cenách tepelné energie v dotčených lokalitách jsou oprávněné. Co se pak týká žalobcova přesvědčení, že se vytýkaného jednání nedopustil, a že jeho jednání nelze kvalifikovat jako správní delikt, nezbyvá dle žalovaného než s ohledem na proběhnuvší správní řízení konstatovat, že je žalovaný jiného názoru. S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný odkázal především na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, jakož i na odůvodnění rozhodnutí předsedkyně žalovaného.

IV. Ústní jednání

8. Při ústním jednání dne 15. 5. 2019 žalobce navázal na svou žalobu, její doplnění a také na obsah rozkladu, který podal ve správním řízení. Zdůraznil tak např. obsah protokolu Státní energetické inspekce ze dne 7. 11. 2003, č. 062304703, v němž tento orgán konstatoval, že se žalobce za rok 2002 uplatnil při prodeji tepelné energie pro domácnosti z domovní kotelny Sv. Čecha 3 a z blokové kotelny Sv. Čecha 10 za rok 2002 pouze ekonomicky oprávněné náklady a nebylo zjištěno žádné porušení cenových předpisů. Žalobce také zmínil obsah znaleckého posudku pana L. M. ze dne 8. 9. 2016, č. 655/2016, v němž tento znalec navrhl ponechat vykazování nákladů na vytápění u příslušné kotelny dle stávající metodiky a doporučil, aby žalovaný upřesnil či sjednotil „*nějakým Usnesením či výměrem dobu odepisování energetického zařízení, poněvadž se to týká tvorby ceny tepla, aby tato metodika byla jednotná a nedocházelo ze strany provozovatelů tepelných zařízení k extrémům ve stanovených dobách odepisování hmotného majetku*“. Dle žalobce tak ani žalovaný neměl ve věci odpisů jasno, jinak by si na toto téma neobjednával znalecký posudek. Nadto žalovaný na straně 31 svého rozhodnutí uvádí, že nedošlo k majetkovému prospěchu, pouze k jinému rozložení nákladů v čase.

9. Žalovaný při jednání odkázal na své prvostupňové i napadené rozhodnutí. Zdůraznil, že účetní odpisy, které ve věci měly být aplikovány, měly vycházet z obvyklé doby použitelnosti odpisovaného majetku. Odpisy dle daňových předpisů měly být výjimkou a být dány pouze v odůvodněných případech, které mohly existovat např. v situaci, že by majetek již jinak nešlo odpisovat. Co se týká zmiňovaného znaleckého posudku, neobjednával si jej žalovaný proto, že by snad ve věci měl pochybnosti právní povahy, nýbrž proto, aby si ujasnil otázku obvyklé použitelnosti posuzovaného majetku. K otázce odpisů nebyla doporučení znalce případná.

V. Posouzení věci soudem

10. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí předsedkyně žalovaného, jakož i předcházející prvostupňové rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
11. V případě předmětu řízení v podstatě není mezi stranami sporu o tom, jaké cenové předpisy na věc dopadají, rozpor je dán v tom, jak měly být tyto předpisy vykládány a aplikovány. V případě cenových předpisů Energetického regulačního úřadu tak byla dotčena především následující ustanovení:
12. Bod (1.1) cenového rozhodnutí č. 1/2010, dle kterého „[c]eny tepelné energie, kterou se rozumí energie tepla nebo chladu, se regulují způsobem věcného usměrňování cen. Do ceny tepelné energie lze v kalendářním roce promítnout pouze ekonomicky oprávněné náklady, přiměřený zisk a daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) podle jiného právního předpisu“. Bod (1.2) cenového rozhodnutí č. 1/2010, dle něhož „[e]konomicky oprávněnými náklady v ceně tepelné energie jsou ekonomicky oprávněné náklady nezbytné pro výrobu anebo rozvod tepelné energie v kalendářním roce, které vycházejí z účetnictví dodavatele tvořeného v souladu s Českými účetními standardy podle jiného právního předpisu. Veškeré uplatňované ekonomicky oprávněné náklady zahrnuje dodavatel do ceny tepelné energie. Podmínky pro určení některých ekonomicky oprávněných nákladů v ceně tepelné energie jsou uvedeny v příloze č. 1 tohoto cenového rozhodnutí.“ Bod (2.2.3) přílohy č. 1 cenového rozhodnutí č. 1/2010 stanoví, že „[u] majetku, který je uveden do užívání po nabytí účinnosti tohoto cenového rozhodnutí a který byl alespoň z jedné třetiny svého původního ocenění účetně odepsán předchozím vlastníkem, je dodavatel oprávněn minimální dobu odpisování majetku uvedeného v bodě (2.2.1) snížit až na úroveň doby odpisování podle zákona o daních z příjmů.“ Bod (2.2.4) přílohy č. 1 cenového rozhodnutí č. 1/2010, dle kterého „[u] majetku, který byl již dodavatelem k 31. prosinci 2010 odpisován, dodavatel uplatňuje do ceny tepelné energie povolené odpisy v souladu s cenovými předpisy účinnými do nabytí účinnosti tohoto cenového rozhodnutí až do úplného odepsání tohoto majetku.“
13. Pokud jde o cenové rozhodnutí č. 7/2008, bylo dotčeno zejména ustanovení (2.2.1) přílohy č. 1, dle něhož „[p]ovolenými odpisy v ceně tepelné energie jsou účetní odpisy provozovaného majetku pro výrobu a rozvod tepelné energie podle zvláštního právního předpisu, přičemž doba odpisování odpovídá dlouhodobě obvyklé použitelnosti daného majetku, v odůvodněných případech minimálně však době odpisování podle zvláštního právního předpisu“.
14. Zdejší soud pak úvodem odůvodnění tohoto rozsudku poznamenává, že obsah a kvalita žaloby předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 As 73/2008-65, dostupný na www.nssoud.cz). Ve správním soudnictví se uplatňuje dispoziční zásada, dle níž náleží klíčová role při určení předmětu a rozsahu soudního přezkumu žalobci. Jestliže žalobce v

žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97, a ze dne 19. 11. 1999, sp. zn. IV. ÚS 432/98, oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem a žalovanému správnímu orgánu možnost efektivně hájit své rozhodnutí.

15. V souvislosti s výše uvedeným tak soud konstatuje, že žaloba se částečně nesla v obecném duchu a ve své původní podobě v podstatě akcentovala toliko námitku, dle níž byly dodrženy příslušné cenové předpisy, to ve vazbě na kontrolu, kterou provedl jiný orgán státní správy. Žalobce fakticky rovněž odkázal na rozklad, který ve věci podal a domnívá se, že daný rozklad předsedkyně žalovaného nesprávně posoudila. V pozdějším upřesnění žaloby pak žalobce odkázal vazbu příslušných cenových rozhodnutí (ve věci odpisů majetku) na předpisy daňové a v souvislosti s tím dovozoval, že postupoval v souladu jak s danými cenovými rozhodnutími, tak zákonem o daních z příjmů. Zde soud konstatuje, že právě uvedenými body je vymezen rozsah jeho prezkumné činnosti.
16. S námitkami, které se týkají závěrů Státní energetické inspekce, se vypořádával již žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí. Na stranách 29 s 30 tohoto rozhodnutí se žalovaný vyjádřil k námitkám žalobce, že způsob a správnost odpisování byl kontrolován při cenové kontrole ze dne 6. 10. 2003 a 5. 10. 2010 Státní energetickou inspekcí. Žalovaný předně uvedl, že je nezávislým orgánem státní správy a cenový kontrolní orgán ve smyslu § 2c zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen (dále jen „zákon o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen“). K tomu soud dodává, že rovněž Státní energetická inspekce byla v rozsahu určeném právě účinným zněním zákona o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen pověřena v § 3 odst. 3 prováděním kontrol dodržování cenových předpisů v energetice.
17. Žalovaný také uvedl, že z protokolu Státní energetické inspekce ze 7. 11. 2003, č. 062304703, vyplývá, že předmětem kontroly bylo dodržení limitu meziročního nárůstu ceny tepelné energie pro rok a za celou společnost, dále cena tepelné energie za rok 2002 z domovní plynové kotelny Sv. Čecha 3 a Sv. Čecha 5. K tomu žalovaný uvedl, přičemž k těmto závěrům nemá soud výhrad, že předmětem správního řízení vedeného žalovaným bylo posouzení dodržování cenových předpisů účinných v roce 2011, kdy v rámci ekonomické oprávněnosti odpisů uplatněných v cenách tepelné energie byl posuzován majetek, který byl žalobcem zařazen nejdříve v roce 2005, z čehož vyplývá rozdílný předmět obou cenových kontrol. Zde tedy soud uvádí, že byla dána rozdílnost předmětů kontroly Státní energetické inspekce v roce 2003 a nyní posuzovaného řízení žalovaného; proto nelze závěry Státní energetické inspekce z roku 2003 přenášet na nynější věc.
18. Žalobce argumentoval také již zmíněným řízením Státní energetické inspekce, které vyústilo v rozhodnutí ze dne 20. 5. 2011, č. j. 062301710/834/11/062.104/Rb. K tomu žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že tato kontrola provedená Státní energetickou inspekcí v roce 2011 se týkala pouze cenové lokality Gen. Peřiny A5, 1296/12 a ceny tepelné energie za rok 2009. Žalovaný dodal, že z této kontroly nevyplývá, že by Státní energetická inspekce posuzovala výši ekonomicky oprávněných odpisů uplatněných žalobcem v ceně tepelné energie, natož pak výši odpisů uplatněnou ve všech cenových lokalitách za rok 2011. K tomu předsedkyně žalovaného v rozhodnutí napadeném žalobou dodala, že kontrola cen tepelné energie provedená Státní energetickou inspekcí se týkala

pouze vymezené jediné lokality, kdy k problematice odpisů nejsou vysloveny žádné závěry. Nelze tedy dle předsedkyně žalovaného uvažovat o tom, že by žalobce na základě kontroly Státní energetické inspekce z roku 2010 (natož pak kontroly k dřívější, ke které se předsedkyně žalovaného rovněž vyslovila) mohl nabýt oprávněného dojmu, že veškeré jím uplatňované náklady v cenách tepelné energie v dotčených lokalitách jsou oprávněné.

19. V daném ohledu soud uvádí, že s konstatovanými závěry žalovaného i předsedkyně žalovaného souhlasí. Dodává pak, že žalobce nijak nerozporuje správnost těchto úvah (např. to, že se Státní energetická inspekce vyslovila toliko k jediné cenové lokalitě), přičemž pouze opakuje, že správnost jeho postupu lze dovodit ze závěrů Státní energetické inspekce. Zároveň rozhodnutí Státní energetické inspekce ze dne 20. 5. 2011, č. j. 062301710/834/11/062.104/Rb, k problematice odpisů neuvádí nic výslovného; toto rozhodnutí, které postihuje jiný „cenový delikt“ žalobce, v tabulce na s. 3 pouze uvádí způsob odpisování majetku v roce 2009, aniž by se poté k této věci nějak blíže vyslovilo. Z toho sice lze implicitně dovozovat, že Státní energetická inspekce v daném směru pochybení nezjistila, na druhou stranu, i s ohledem na absenci výslovných závěrů, v kontextu s argumentací žalovaného a předsedkyně žalovaného, z toho nelze dovozovat „legitimní očekávání“ žalobce, autoritativní stvrzení správnosti jeho postupu či naplnění liberačního důvodu z hlediska jeho odpovědnosti za správní delikt.
20. Co se týká dalších námitek žalobce, ty v podstatě odkazují na argumentaci, kterou uvedl v rozkladu. Zde poukázal především na znění bodu (2.2.1) cenového rozhodnutí č. 7/2008 a v souvislosti s tím uvedl důvody pro určení doby odpisů na 10 let. Zmínil v tomto kontextu technické okolnosti, které ospravedlňují stanovení životnosti příslušných zařízení na minimální hranici, tedy 10 let. Žalobce také zmínil, že toto jeho rozhodnutí, opřené o 30leté zkušenosti v oboru teplárenství, provozu centrálních a domovních kotelen, je v souladu se znaleckým posudkem pana L. M. č. 655/2016, který nechal vypracovat žalovaný (znalec měl navrhnout ponechat vykazování nákladů na vytápění dle stávající metodiky), avšak tento posudek nevzal v úvahu, potažmo ve sporné věci odpisů jej zcela ignoroval. V rozkladu žalobce považoval za irelevantní vyjádření výrobců jednotlivých zařízení, která si žalovaný vyžádal, neboť tato vyjádření jsou motivována marketingově - zájmem každého výrobce je uvádět hodnoty životnosti jeho produktů optimističtěji, než jaká je skutečnost; rozhodující by tak měla být pro stanovení životnosti každého zařízení dlouhodobá zkušenost provozovatele. Žalobce v rozkladu doplnil, že odpis za kogenerační jednotku Tedom 30 umístěnou v kotelně Sv. Čecha 10 byl proveden na základě uvedení kogenerační jednotky servisní společností Tedom Třebíč do trvalého provozu; zařízení, které je uvedeno do řádného provozu a vyrobí nebo spotřebuje minimální množství energie, splňuje podmínky pro trvalý provoz, přičemž KJ byla zařazena do užívání v roce 2011.
21. Zde soud předně poukazuje na to, že rozhodnutí předsedkyně žalovaného není v daném ohledu možné považovat za nepřezkoumatelné, neboť poměrně podrobné vypořádání se s rozkladovými námitkami lze nalézt na s. 5 až 8 předmětného rozhodnutí.
22. Předsedkyně žalovaného konkrétně uvedla a v návaznosti na bod (1.2) cenového rozhodnutí č. 1/2010 rozebrala, co lze považovat za ekonomicky oprávněné náklady v ceně tepelné energie. Zmínila tak, že ve vztahu k majetku neprovozovanému v daném kalendářním roce za účelem výkonu licencované činnosti, nelze náklady na provozování takového majetku považovat za náklady nezbytné, neboť z tohoto hlediska lze jako náklady ekonomicky oprávněné hodnotit pouze takové náklady, které byly skutečně na

realizaci dodávky tepelné energie vynaloženy, a to zároveň účelným způsobem, tj. byly nezbytné. V tomto smyslu předsedkyně úřadu odkázala na bod (2.2.1) přílohy č. 1 cenového rozhodnutí č. 1/2010, z něhož dovozuje, že náklady reálně nevynaložené na výrobu a rozvod tepelné energie nemohou být náklady nezbytnými a z hlediska odpisů tak nemohou s výrobou a rozvodem tepelné energie souviset odpisy majetku neužívaného či nesouvisejícího s danou cenovou lokalitou. Pokud majetek není reálně pro výkon licencované činnosti využíván, nelze ani vyhodnocovat otázku účelnosti provozování tohoto majetku. Předsedkyně úřadu pak odkázala na podklady obsažené ve správním spise, kdy mj. konstatovala, že z absence jiných podkladů týkajících se provozu kogenerační jednotky umístěné v kotelně na adrese Sv. Čecha 10 v porovnání s jednotkami ostatními lze učinit závěr, že tato jednotka sice byla v roce 2011 uvedena do provozu, ale pro výkon licencované činnosti v daném roce užívána nebyla; z žádného předloženého důkazu neplyne opak.

23. K problematice uvedené v předchozím odstavci má soud za to, že závěry předsedkyně žalovaného jsou logické a opírají se o obsah správního spisu, přičemž žalobce tyto závěry ničím konkrétním nerozporuje a nepředkládá žádný důkaz, který by v daném bodě svědčil o důvodnosti žaloby.
24. Předsedkyně žalovaného se ve svém rozhodnutí vyslovila také k majetku, u něhož žalobce měl zahrnovat odpisy do ceny tepelné energie ve vyšší míře, než by odpovídalo účetním odpisům uvedeného majetku vycházejícím z jeho dlouhodobé použitelnosti. Zde předsedkyně žalovaného poukázala na bod (2.2.4) přílohy č. 1 cenového rozhodnutí č. 1/2010, které odkazuje na právní úpravu obsaženou v předchozích cenových rozhodnutích u majetku, který již byl odpisován k 1. 1. 2011, kdy z bodu (2.2.1) přílohy č. 1 cenového rozhodnutí č. 7/2008 má vyplývat, že míra zahrnování odpisů do ceny tepelné energie vycházela z odpisů účetních, odpovídajících dlouhodobé použitelnosti tohoto majetku. Možnost zahrnování odpisů do ceny tepelné energie ve výši odpisů daňových byla dle cenových rozhodnutí č. 1/2010 i č. 7/2008 pouze výjimkou, kdy, jak uvedla předsedkyně žalovaného, dle bodu (2.2.1) přílohy č. 1 cenového rozhodnutí č. 7/2008 jsou povolenými odpisy v ceně tepelné energie účetní odpisy provozovaného majetku pro výrobu a rozvod tepelné energie podle zvláštního právního předpisu, přičemž doba odpisování odpovídá dlouhodobě obvyklé použitelnosti daného majetku – v odůvodněných případech minimálně však době odpisování dle zvláštního právního předpisu, jímž je zákon o daních z příjmů.
25. Podle názoru soudu předsedkyně žalovaného dále srozumitelně uvedla, uvedla, co je možno považovat za „odůvodněné případy“, kdy je možné zahrnovat odpisy do ceny tepelné energie ve výši odpovídající odpisům daňovým [zde odkázala na bod (2.2.1) přílohy č. 1 cenového rozhodnutí č. 7/2008 následnou úpravu v bodě (2.2.3) přílohy č. 1 cenového rozhodnutí č. 1/2010, která obsah této výjimky již formulovala výslovně). Cenovými předpisy předpokládané skutečnosti však nebyly v průběhu správního řízení prokázány. Na to navazuje rovněž srozumitelné a logické vyjádření předsedkyně žalovaného ke znaleckému posudku pana M. č. 655/2016 a vyjádřením společností dodávajících posuzované technologie. Zde předsedkyně žalovaného uvádí, že ani ze zmíněného znaleckého posudku nevyplývá kratší doba životnosti posuzovaných zařízení a vyjádření znalce na ponechání vykazování nákladů u příslušné kotelny se nevztahuje ke znaleckému úkonu jako takovému, jímž bylo posouzení doby použitelnosti určených aktiv. Rovněž důvody pro relevanci vyjádření dodavatelů posuzovaných technologií předsedkyně

žalovaného uvedla, přičemž k tomu žalobce netvrdil a nedoložil nic nad rámec odkazu na své zkušenosti v oboru. Obdobné se týká i rozkladové námitky žalobce ohledně bytových stanic LOGOtherm a jejich (tvrzené) životnosti 10 let. I zde předsedkyně žalovaného uvedla přezkoumatelně důvody, pro které nepovažuje rozkladové námitky za důvodné.

26. Jak vyplývá z výše uvedeného, se závěry rozhodnutí žalovaného i předsedkyně žalovaného soud souhlasí. Odůvodněnost zrychleného odpisování podle daňových předpisů (tedy ve smyslu podmínek cenového rozhodnutí č. 7/2008) nevyplývá z odpisových plánů a není odůvodněno nižší životností příslušných zařízení. Jejich delší životnost dokládají zmínění vyjádření dodavatelů, u nichž soud v zásadě neshledává důvod, proč by žalovaného informovali v rozporu se skutečností, tedy že by nadsazovali životnost příslušných zařízení. O době jejich použitelnosti, a to v souladu se závěry napadeného rozhodnutí, hovoří i znalecký posudek č. 655/2016, na který odkazuje žalobce – pakliže tento posudek obsahuje některé závěry či doporučení právního závěru, jde zjevně nad rámec znaleckého zkoumání, jehož předmětem nemůže být právní posuzování věci. Jinak řečeno: důvodnost rychlejšího odpisování žalobce dovozuje z doby životnosti odpisovaného majetku, jím vymezená životnost se však v rámci dokazování před správním orgánem neprokázala; případnou ekonomickou důvodnost odpisů dle daňových předpisů, kterou by zřejmě akceptoval ve výše uvedeném smyslu i žalovaný, však žalobce nepředkládá. Nelze tedy shledat onu „důvodnost“, o níž hovoří ustanovení (2.2.1) přílohy č. 1 cenového rozhodnutí č. 7/2008.
27. Ke shora uvedenému tak soud shrnuje a dodává, že vypořádání se s příslušnými rozkladovými námitkami bylo ze stran předsedkyně žalovaného srozumitelné a koherentní; je rovněž dána opora těchto závěrů v správním spise. Žalobce pak v rámci žaloby v zásadě neuvádí ničeho konkrétního, čím by tyto závěry vyvracel (povětšinou zpětně odkazuje na již vypořádané rozkladové námitky); žalobce rovněž nepředložil žádný důkaz, který by svědčil o neúplnosti či nesprávnosti skutkových a právních závěrů rozhodnutí předsedkyně žalovaného. Ani v tomto směru proto soud nepovažuje žalobu za důvodnou.
28. Pokud žalobce uvádí, že z jeho strany, s čímž má souhlasit ve svém rozhodnutí i žalovaný, nedošlo k majetkovému prospěchu, i s touto otázkou se napadená rozhodnutí vypořádala, když poukázala na nesprávnost postupu žalobce při odpisování, který mohl vést k tomu, že odběratelé zaplatí v určitém období vyšší cenu dodávek, resp. mohou být takto dotčeni odběratelé, kteří dodavatele změní. Moderovat sankci pak soud dle § 78 odst. 2 s. ř. s. nemohl, protože žalobce takový návrh nevzněl, pouze uváděl, že rozhodnutí považuje za nespravedlivé.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. května 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu